

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **IMV GROUP s.r.o.**, IČO: 27933164,
se sídlem Praha 1, Dlouhá 705/16,
zastoupen Mgr. Ing. Ladislavem Málkem, advokátem,
se sídlem Praha 3, Sudoměřická 1550/6

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Brno, Masarykova 427/31

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 1. 2018, č. j. 389/18/5300-22444-707622 a
č. j. 390/18/5300-22444-707622,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí.

2. Rozhodnutím ze dne 5. 1. 2018, č. j. 389/18/5300-22444-707622 bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzen platební výměr na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za měsíc listopad 2014, vydaný Finančním úřadem pro hlavní město Prahu dne 14. 10. 2016 pod č. j. 7373282/16/2002-52522-110973. Uvedeným platebním výměrem byl žalobci stanoven nadměrný odpočet ve výši 232 849 Kč.
3. Rozhodnutím ze dne 5. 1. 2018, č. j. č. j. 390/18/5300-22444-707622 byl změněn platební výměr na DPH za měsíc prosinec 2014, vydaný Finančním úřadem pro hlavní město Prahu dne 14. 10. 2016 pod č. j. 7373563/16/2002-52522-110973. Ve znění rozhodnutí žalovaného byl žalobci stanoven nadměrný odpočet ve výši 436 756 Kč.
4. V odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaný dospěl shodně k závěru, že odpočet u přijatého zdanitelného plnění od společnosti LifeRent s.r.o., IČO: 01383205, (dále jen „LifeRent“) nelze uznat, neboť žalobcem nebyly doloženy takové důkazní prostředky, které by prokázaly faktické přijetí zdanitelného plnění od tohoto dodavatele. K obdobnému závěru dospěl žalovaný rovněž v případě přijetí zdanitelného plnění od společnosti GLANZ SERVIS SLUŽBY s.r.o., IČO: 27834417, (dále jen „GLANZ“). V případě plnění přijatých od společnosti PICORENT s.r.o., IČO: 01854160, (dále jen „PICORENT“) žalovaný dospěl k závěru, že obchodování žalobce se společností PICORENT bylo zatíženo daňovým podvodem na DPH, o němž žalobce věděl nebo mohl vědět.

II. Obsah žaloby

5. V podané žalobě žalobce v případě poskytnutí zdanitelného plnění od společnosti GLANZ nesouhlasil se závěrem žalovaného, podle kterého neprokázal faktické přijetí zdanitelných plnění. Tvrdil, že žalovaný ignoroval skutečnosti a důkazy, které svědčí v jeho prospěch, a že hodnocení důkazů je účelové. Dle žalobce žalovaný staví závěry na domněnkách a smyšlených důkazech, aniž by vyvrátil pravdivost důkazních prostředků předložených žalobcem, čímž porušil povinnost stanovenou mu § 92 odst. 5 daňového řádu. Konkrétně tvrdil, že prokázal, že zdanitelná plnění přijatá od společnosti GLANZ byla nutná pro zhotovení díla dle smluv o dílo uzavřených na straně žalobce jako zhotovitelem, a to stavebními deníky, doloženými objednávkami a dodacími listy. Žalobce pak na doložení svých tvrzení uvedl jména konkrétních osob, tj. svědků přebírající zboží (materiál) na stavbě. Dle žalobce je podstatné, že bylo osvědčeno faktické dodání materiálu na konkrétní stavbu, kde byl tento materiál bezprostředně spotřebován (viz výpověď L. Š.). Žalobce nevytvářel žádné zásoby, ani nenakupoval materiál na centrální sklad.
6. Dle žalobce je irelevantním ve vztahu k prokázání faktického dodání, zda písemné objednávky obsahovaly všechny náležitosti dle „*Rámcové kupní smlouva 01/2014*“ ze dne 6. 1. 2014 (dále jen „*Rámcová smlouva*“), zda GLANZ má provozovnu nebo sklad, zda disponuje internetovými stránkami, či nikoliv.
7. Dále žalobce nesouhlasil se žalovaným, že dodací listy nelze považovat za listinný důkaz. Uvedl, že dodací list je v rámci obchodního styku vystavován dodavatelem zboží a potvrzován odběratelem zboží, tedy jedná se primárně o dokument, který slouží potřebám dodavatele zboží a potvrzení na dodacím listu je tak vyžadováno po odběrateli a nikoliv dodavateli. Dle žalobce je podstatné, že společnost GLANZ byla v předchozích měsících schopna řádně dodat zboží v hodnotě mnoha milionů korun. Není tak s podivem, že i v posuzovaném období byla tato společnost schopna dodat požadovaný materiál žalobci.

8. Namítal, že mu nemůže být kladeno k tíži neprovedení výsledku jednatele společnosti GLANZ, když toto bylo žalobcem navrhováno, neboť je na žalovaném podle § 92 odst. 2 daňového řádu, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji a není v tom vázán návrhy daňových subjektů.
9. Rovněž tvrdil, že tvrzení žalovaného ohledně uhrazení pouze 30 % ceny zdanitelného plnění je nesprávné. Žalovaný zcela nechává bez povšimnutí hotovostní platby doložené žalobcem. Z uvedeného důvodu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. K tomu žalobce specifikoval, které faktury byly uhrazeny, včetně způsobu jejich úhrady s odkazem na výdajový pokladní doklad nebo bankovní převod.
10. K plnění poskytnutého společností LifeRent žalobce označil za nesporné, že úklidové práce byly nutné k ekonomické činnosti žalobce. Žalobce pak prokázal úhrady zdanitelného plnění společností LifeRent. Faktické dodání zdanitelného plnění pak žalobce prokázal pracovními výkazy. Žalobci nebylo zřejmé, jak skutečnost, že nebyla navázána komunikace mezi žalovaným a společností LifeRent, případně, že společnost LifeRent má sídlo na virtuální adrese, souvisí s tvrzením, že nebylo fakticky dodáno zdanitelné plnění ze strany společnosti LifeRent.
11. K plnění společnosti PICORENT žalobce namítal, že v napadeném rozhodnutí není uvedeno, k jakému podvodu došlo, respektive, kdo jej spáchal a v čem přesně podvodné jednání spočívalo a jaká byla účast žalobce na podvedeném jednání. Žalobce prokázal skutečnosti, které jej vedly ke zjištění, že z jeho dostupných a zjištěných informací nevyplývala jakákoliv obava, že by se v daném případě mohlo jednat o podvodné jednání. Žalobcův jediný smluvní dodavatel společnost PICORENT byl z hlediska plnění daňových povinností zcela neproblémový, z uskutečněného plnění odvedl řádně a včas daň, a nedošlo tedy u něj k úniku DPH ani k narušení daňové neutrality. Namítal, že ze strany žalovaného nebyl předložen žádný faktický důkaz o tom, že žalobce věděl či mohl vědět o jakémkoliv podvodném jednání. Dle žalobce správce daně v dané věci postupoval v rozporu se základními zásadami správy daní, především zásadou zákonnosti, minimalizace zásahů do práv, předvídatelnosti, materiální pravdy a dobré víry.
12. Uvedl, že je běžným podnikatelským subjektem, který nedisponuje vyšetřovacím aparátem. Tvrdil, že mu byl přičten k tíži soubor naprosto běžných obchodních praktik, např. rozhodování o výběru dodavatele na základě referencí. Dále poukázal na to, že společnost PICORENT byla založena jako ready made společnost, když k převodu obchodního podílu došlo v říjnu 2013. To že jednatel PICORENT tvrdil, že dodávku sužeb poskytoval zčásti prostřednictvím svých zaměstnanců a v účetní závěrce neuvedl žádné mzdové náklady, nemohlo být pro žalobce v době výběru dodavatele seznatelné. Tato skutečnost pak nesouvisí s povědomím žalobce o zapojení do daňového podvodu. Žalovaný kriminalizuje uhrazení dodávaných služeb až po jejich dokončení a zcela opomíjí fakt, že dodávané plnění bylo uhrazeno.
13. Rovněž v tomto případě nebylo žalobci zřejmé, jak případná skutečnost, že PICORENT má sídlo na virtuální adrese souvisí s jeho povědomím či účastí na daňovém podvodu. Stejně tomu tak je v případě spekulací žalovaného nad úhradami předmětných faktur. Za mimo intence obchodní praxe žalobce označil, že by měl zjišťovat, kdo je skutečným vlastníkem movitých věcí. Irelevantní dle žalobce je, zda si Y. M. vzpomenu, zda předával movité věci, či nikoliv. Faktické dodání sjednaného plnění je bezrozporné a pravdivost

vzpomínky Y. M. nemá žádnou souvislost s tím, zda žalobce měl povědomost o daňovém podvodu, respektive se ho účastnil.

14. Namítal, že se v průběhu odvolacího řízení přesunulo důkazní břemeno na žalovaného, který byl povinen prokázat relevantní skutečnosti, povědomosti či účasti žalobce na daňovém podvodu. Nesouhlasil s přenesením důkazního břemena zpět na žalobce na základě vědomostního testu. Žalobce předestřel své verze podložené relevantními skutečnostmi o tom, že obchodní transakce či některé její části jsou v rámci jeho běžné obchodní praxe standardní. Bylo tak na správci daně, aby přesvědčivě odůvodnil, že se o běžnou praxi nejednalo a na základě čeho tak usuzuje. K tomu žalobce odkázal na rozsudky NSS ze dne 25. 3. 2005, č. j. 5 Afs 131/2004 – 45, ze dne 23. 8. 2013, č. j. 5 Afs 83/2012-46, a ze dne 5. 10. 2016, č. j. 6 Afs 170/2016-30. Tvrdil, že o přesunu důkazního břemene na žalobce, aby prokázal, že se daňového podvodu neúčastnil, nelze v právním státě uvažovat.
15. Tvrdil, že žalovaný neunesl důkazní břemeno stran toho, že žalobce mohl vědět, respektive věděl, že se účastní podvodu na dani. Dle žalobce je zcela mimo možnosti žalobce, který v běžném obchodním styku uzavře řádnou smlouvu se svým dodavatelem, aby v rámci obezřetnosti předvídal a prověřoval všechny možné subjekty, které se na obchodní transakci v různých fázích podílely. K tomu odkázal na rozsudek NSS č. j. 5 Afs 60/2017-60, podle kterého je vždy třeba hledat skutkové souvislosti a příčinnou souvislost mezi neodvedením daně, nárokováním odpočtu a prokázáním vědomosti o skutečnostech svědčících možnému podvodnému jednání za účelem vylákání odpočtu na dani mezi těmito subjekty. Z vazeb mezi zúčastněnými subjekty nebylo prokázáno, že by žalobce v dobré víře nebyl. Žalobci nemůže být přičítáno k tíži jednání jiných subjektů, s nimiž neměl založeny obchodní vztahy. Žalobce byl přesvědčen, že provedenými důkazy nebylo prokázáno, že obchodní transakce prováděné žalobcem probíhaly za podmínek krajně neobvyklých a nelogických, nebyly specifikovány skutkové okolnosti podvodu, nebylo prokázáno, že by se žalobce nechoval obezřetně při uzavření smlouvy s dodavatelem, nebylo prokázáno, že žalobce mohl vědět či dokonce věděl o podvodném jednání, nebyla prokázána jakákoliv souvislost či propojenost mezi žalobcem a společnostmi, u kterých daňový dluh vznikl, Byl to tak žalovaný, kdo neunesl důkazní břemeno.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

16. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný odkázal na napadená rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
18. Soud rozhodl v souladu § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.
19. Soud vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 73 odst. 1 zákona o DPH pro uplatnění nároku na odpočet daně je plátce povinen splnit tyto podmínky:

- a) při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad,
 - b) při odpočtu daně, kterou plátce uplatnil při poskytnutí zdanitelného plnění osobou povinnou k dani neusazenou v tuzemsku nebo jiným plátcem, anebo kterou plátce uplatnil při pořízení zboží z jiného členského státu, daň přiznat a mít daňový doklad; nemá-li plátce daňový doklad, lze nárok prokázat jiným způsobem,
 - c) při odpočtu daně při dovozu zboží, je-li plátce povinen tuto daň přiznat podle § 23 odst. 2 až 4, daň přiznat a mít daňový doklad,
 - d) při odpočtu daně při dovozu zboží, není-li plátce povinen postupovat podle § 23 odst. 2 až 4, vyměřenou daň zaplatit a mít daňový doklad, nebo
 - e) při odpočtu daně, kterou plátce uplatnil v případě plnění podle § 13 odst. 4 písm. b), daň přiznat a mít daňový doklad; nemá-li plátce daňový doklad, lze nárok prokázat jiným způsobem.
- Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.
 - Podle § 92 odst. 5 daňového řádu správce daně prokazuje:
 - a) oznámení vlastních písemností,
 - b) skutečnosti rozhodné pro užití právní domněnky nebo právní fikce,
 - c) skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem,
 - d) skutečnosti rozhodné pro posouzení skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti,
 - e) skutečnosti rozhodné pro uplatnění následku za porušení povinnosti při správě daní.

20. Soud o věci uvažil následovně.

21. Soud neshledal důvodné námitky, týkající se zdanitelných plnění přijatých od společnosti GLANZ. K uvedeným námitkám soud ze spisového materiálu předloženého žalovaným zjistil, že nárok na odpočet přijatých zdanitelných plnění od společnosti GLANZ nebyl žalobci uznán, neboť žalobce neprokázal faktické přijetí zdanitelných plnění. K tomu soud uvádí, že důkazní břemeno mezi daňovým subjektem a správcem daně je v daňovém řízení rozvrženo tak, že správce daně je povinen dokazovat skutečnosti, které jsou uvedeny v § 92 odst. 5 daňového řádu. Ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu je to správce daně, který má povinnost prokázat skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. Pokud pak správce daně zjistí v podkladech předložených daňovým subjektem jakoukoliv nesrovnalost, respektive okolnost zpochybňující údaje uvedené v těchto podkladech, přechází důkazní břemeno podle § 92 odst. 3 daňového řádu zpět na daňový subjekt. V takovém případě je daňový

subjekt povinen prokázat svá tvrzení uvedená v daňovém přiznání a za tímto účelem předložit, případně navrhnout relevantní důkazní prostředky. Pokud tyto důkazy spolehlivě prokazují tvrzení daňového subjektu, přechází důkazní břemeno zpět na správce daně. V opačném případě platí, že daňový subjekt důkazní břemeno neunesl a správce daně tak může rozhodnout v jeho neprospěch.

22. Ve smyslu § 73 odst. 1 zákona o DPH je daňový subjekt povinen pro účely uplatnění nároku na odpočet DPH předložit daňový doklad. Formálně bezvadný daňový doklad však nezakládá nárok na odpočet, neboť tento nárok se odvíjí od existence zdanitelného plnění uvedeného v daňovém dokladu. V případě pochybností je daňový subjekt povinen prokázat soulad mezi formálním stavem uvedeným na daňovém dokladu a stavem faktickým, a to bez rozumných pochybností (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 Afs 65/2013 - 79).
23. V projednávaném případě vznikly správci daně pochybnosti o uskutečnění obchodních transakcí deklarovaných v daňových dokladech, na základě nichž žalobce uplatnil nárok na odpočet DPH. Konkrétně společnost GLANZ, která měla žalobci dodat stavební materiál dle Rámcové smlouvy a dodacích listů, se na adrese svého sídla nenacházela a neměla nahlášenou žádnou provozovnu. Neexistence provozovny u dodavatele stavebního materiálu, která pro tyto dodavatele bývá typická, stejně jako to, že se společnost nenachází na adrese svého sídla, jednoznačně vzbuzují pochybnost o faktickém uskutečnění zdanitelného plnění. U dodavatele stavebního materiálu lze totiž rozumně předpokládat, že bude disponovat provozovnou, případně skladem s uskladněným stavebním materiálem. Stejně tak lze předpokládat, že se společnost GANZ bude nacházet na adrese, která je dle obchodního rejstříku jejím sídlem. Tato zjištění dle náhledu soudu jednoznačně postačovala ke zpochybnění deklarovaných zdanitelných plnění. Za této situace správce daně unesl důkazní břemeno dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, což mělo za následek, že daňové břemeno přešlo zpět na žalobce. Žalobce tak měl podle § 92 odst. 3 daňového řádu povinnost prokázat, že mu společnost GLANZ skutečně předmětný stavební materiál dodala.
24. Dle náhledu soudu nelze přisvědčit tvrzení, podle kterého žalobce prokázal přijetí zdanitelného plnění stavebními deníky, objednávkovými a dodacími listy a uvedením svědků přebírajícího zboží. Pokud jde o stavební deník, pak jeho obsahem nejsou informace o dodavateli stavebního materiálu a rovněž ani o specifikaci a množství použitého stavebního materiálu. Stavební deník tak nedokládá přijetí zdanitelného plnění. K objednávkám a dodacím listům soud uvádí, že ze spisového materiálu vyplynulo, že žalobce v průběhu daňového řízení předložil pouze některé objednávky (konkrétně ve zdaňovacím období listopad 2014 žalobce předložil 4 objednávky, přestože žalobce uplatnil 8 daňových dokladů, ve zdaňovacím období prosinec 2014 žalobce objednávky k uplatněným daňovým dokladům nepředložil), tyto pak neměly náležitosti dle Rámcové smlouvy. Rovněž pak ze spisového materiálu vyplynulo, že žalobce doložil pouze některé dodací listy. Předložené dodací listy však neobsahovaly podpis dodavatele, případně jeho razítko a podpis osoby, která zboží převzala. Neúplnost, respektive vadnost předložených dokladů žalobce v podané žalobě nerozporoval. Rovněž tak předložené objednávky a dodací listy nemohou svědčit o přijetí zdanitelného plnění. K výpovědi svědků soud uvádí, že z výpovědi L. Š. vyplynuly nejasnosti ohledně přepravy stavebního materiálu, kdy dle Rámcové smlouvy dopravu měla zajišťovat společnost GLANZ, avšak L. Š., který byl oprávněn se k této věci vyjádřit za společnost GLANZ, popřel, že by dopravu stavebního

materiálu tato společnost zajišťovala. L. Š. byl pouze přítomen u vykládek materiálu. Přijetí zdanitelného plnění tak nedokládá ani výslech L. Š. Na základě shora uvedeného má soud za to, že žalobce nedoložil faktickou stránku uplatněných daňových dokladů, neboť neprokázal reálný nákup a přepravu stavebního materiálu od společnosti GLANZ.

25. Povinnosti prokázat tvrzení uvedená v daňových přiznáních, se žalobce nemůže zprostit tím, že zdanitelná plnění přijatá od společnosti GLANZ byla nutná pro zhotovení díla dle smluv o dílo, uzavřených žalobcem jako zhotovitelem, tj. k ekonomické činnosti žalobce. Žalobce totiž může unést své důkazní břemeno dle § 92 odst. 3 daňového řádu, pouze v případě, když spolehlivě doloží faktické uskutečnění deklarovaných zdanitelných plnění, a nikoliv na základě tvrzení, že plnění byla nezbytná k ekonomické činnosti žalobce.
26. Tvrzení žalobce, podle kterého mu bylo kladeno k tíži, že daňové orgány neprovedly výslech R. K., nemá oporu v předloženém spisovém materiálu. Ze spisového materiálu vyplynulo, že se prvostupňový orgán opakovaně snažil předvolat tohoto svědka k výpovědi. Na uvedená předvolání svědek nereagoval, když následně doložil, že se výpovědi nemůže zúčastnit ze zdravotních důvodů. Zároveň R. K. zplnomocnil k vyjádření se o spolupráci mezi společnostmi GLANZ a žalobcem L. Š. L. Š. pak byl v této souvislosti vyslechnut. Napadená rozhodnutí tak neskýtají oporu tvrzení žalobce.
27. K dokladům předloženým žalobcem k podané žalobě, které dle žalobce mají dokládat nesprávnost závěrů žalovaného, podle kterých žalobce uhradil pouze 30 % ceny zdanitelného plnění, soud předně poukazuje na žalobou napadená rozhodnutí, ve kterých žalovaný konstatoval, že 30 % fakturovaných částek bylo uhrazeno bankovním převodem, když zbytek měl být uhrazen hotovostně. Žalobce však v průběhu odvolacího řízení doklady k hotovostním platbám nedoložil, ačkoliv byl se zjištěním žalovaného seznámen (viz sdělení ze dne 20. 10. 2017, č. j. 45138/17/5300-22444-707622). Předložení dokladů o úhradě zdanitelného plnění v podané žalobě tak soud považuje za účelové, neboť žalobci nic nebránilo tyto doklady předložit v rámci odvolacího řízení. Bez ohledu na výše uvedené soud uvádí, že za situace, kdy v daňovém řízení nebyl prokázán faktický nákup a přeprava stavebního materiálu, nemůže žalobcem dokládaná úhrada daňových dokladů, prokázat faktické přijetí zdanitelného plnění.
28. Soud nepřisvědčil tvrzením žalobce, podle kterých doložil nárok na odpočet daně v případě zdanitelného plnění poskytnutého společností LifeRent s.r.o. V tomto případě vznikly prvostupňovému orgánu pochybnosti o uskutečnění obchodních transakcí deklarovaných v daňových dokladech na základě zjištění, že na daňových dokladech, jejichž předmětem byly úklidové práce, nebyl uveden rozsah fakturovaného plnění. Dle názoru soudu je neuvedení rozsahu fakturovaného plnění na daňových dokladech důvodem vzniku pochybností o uskutečnění zdanitelného plnění. Tedy, že toto zjištění postačuje ke zpochybnění věrohodnosti žalobcem předložených dokladů. I v tomto případě tak správce daně unesl důkazní břemeno dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, které tak přešlo na žalobce.
29. Důkazního břemene se žalobce nemohl zprostit tím, že úklidové práce byly nezbytné k jeho činnosti, neboť toto tvrzení nedokládá faktické uskutečnění deklarovaných zdanitelných plnění.
30. Rovněž úhradu zdanitelného plnění nelze považovat za doklad prokazující uskutečnění zdanitelného plnění. Ze samotné úhrady zdanitelného plnění totiž nelze dovodit, že

úklidové práce byly fakticky uskutečněny. Tento závěr byl ostatně žalobci sdělen v bodě 44, respektive 45 napadených rozhodnutí.

31. Pokud pak žalobce uvádí, že faktické dodání zdanitelného plnění prokázal pracovními výkazy, soud uvádí, že z obsahu napadených rozhodnutí vyplývá, že žalobce v průběhu daňového řízení takovýto doklad nedoložil. Toto zjištění žalovaného žalobce v podané žalobě nikterak nerozporoval. Pracovní výkazy, které by se vztahovaly ke společnosti LifeRent pak nejsou obsahem ani spisového materiálu předloženého žalovaným. Žalobce tak pracovní výkazy nedoložil.
32. Na základě shora uvedeného má soud za to, že žalobce neunesl důkazní břemeno, neboť přes výzvu prvostupňového orgánu neprokázal faktické uskutečnění zdanitelného plnění poskytnutého společností LifeRent.
33. Dle náhledu soudu žalovaný postupoval správně, když odepřel žalobci nárok na odpočet DPH u zdanitelných plnění poskytnutých společností PICORENT z důvodu účasti žalobce na daňovém podvodu.
34. K vymezení pojmu daňový podvod existuje bohatá judikatura Soudního dvora EU a NSS. Pod pojmem podvod na DPH je označována situace, v níž jeden z účastníků neodvede státní pokladně vybranou daň a další si ji odečte, a to za účelem získání zvýhodnění, které je v rozporu s účelem směrnice Rady 2006/112/ES, o společném systému daně z přidané hodnoty, neboť uskutečněné operace neodpovídají běžným obchodním podmínkám. Za takové situace je pak z hlediska posouzení nároku na odpočet daně rozhodné posouzení všech objektivních okolností vykázané transakce, včetně právní, obchodní a osobní vazby mezi zúčastněnými subjekty (viz rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Afs 94/2009-156).
35. Z judikatury NSS dále vyplývá, že pro posouzení toho, zda se určitý subjekt účastnil podvodu na DPH, je třeba postupovat v několika krocích. Nejprve, je třeba zjistit, zda došlo k daňovému podvodu. Pokud se tak stalo, je nezbytné posoudit na základě objektivních skutkových okolností, zda žalobce věděl nebo měl vědět, že se účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH, a zda přijal veškerá opatření, která od něj mohla být rozumně vyžadována, aby zajistil, že jej přijetí plnění nepovede k účasti na podvodu.
36. Nelze přisvědčit tvrzení žalobce, podle kterého v napadených rozhodnutích není definován daňový podvod. K výše uvedené námitce soud odkazuje na body 66 až 71, respektive 67 až 72 napadených rozhodnutí, ve kterých žalovaný popsal na základě jakých skutečností a zjištění dospěl k závěru, že předmětné obchodní transakce byly zatíženy daňovým podvodem.
37. Konkrétně tedy žalovaný zjistil, že v případě transakcí, kdy došlo k přeprodávání úklidových prací, žalobce uplatnil nárok na odpočet DPH na základě faktur přijatých od společnosti PICORENT. Tato společnost v předmětných zdaňovacích obdobích daň přiznala a odvedla. Společnost PICORENT zajistila úklidové práce subdodavatelsky, a to prostřednictvím společností Smooth Works s.r.o. (dále jen „Smooth Works“) a Slavetní s.r.o. (dále jen „Slavetní“). Tyto společnosti daň neodvedly, když společnost Slavetní za zdaňovací období listopad 2014 ani daňové přiznání nepodala. Konečně společnosti Smooth Works a Slavetní úklidové práce zajistily prostřednictvím společnosti HOME TOUR s.r.o. (dále jen „HOME TOUR“). Rovněž tato společnost daň neodvedla. Z výše uvedeného vyplývá, že v předmětném obchodním řetězci byla narušena daňová neutralita, neboť daň nebyla odvedena.

38. V případě přeprodávání pronájmu movitých věcí, které probíhalo od společnosti HOME TOUR, přes společnosti Smooth Works a PICORENT k žalobci byly zjištěny stejné skutečnosti. Žalobce uplatnil nárok na odpočet DPH na základě faktur přijatých od společnosti PICORENT. Tato společnost v předmětných zdaňovacích obdobích daň přiznala a odvedla, avšak následující subjekty v rámci předmětné transakce, tj. společnost Smooth Works a PICORENT daň neodvedly. I v tomto případě tak došlo v důsledku neodvedení daně k porušení daňové neutrality.
39. Dle náhledu soudu z napadených rozhodnutí rovněž vyplývají objektivní skutečnosti, na základě kterých žalovaný dospěl k závěru, že žalobce věděl nebo mohl vědět, že je součástí podvodného jednání. Jednalo se o tři okruhy okolností, a to okolností týkajících se úhrad jednotlivých plnění, dále okolností, týkajících se smluvní dokumentace, a konečně okolností, týkajících se účetní závěrky.
40. Pokud jde o okolnosti, týkající se úhrad jednotlivých plnění, žalovaný zjistil, že žádná z faktur nebyla plně uhrazena ve lhůtě splatnosti. Dále přestože na fakturách byla uvedena forma úhrady převodem, byly některé faktury hrazeny hotově, a to v nikoliv malých částkách, přičemž existenci hotovostních plateb žalobce dokládal, až v průběhu odvolacího řízení, přestože mu nic nebránilo v předložení těchto dokladů v průběhu řízení u prvostupňového orgánu. Z bankovních výpisů pak žalovaný zjistil, že platby mezi jednotlivými společnostmi na sebe bezprostředně navazovaly, přičemž společnosti Smooth Works a Home Tour neprováděly žádné další transakce.
41. K okolnostem týkajícím se smluvní dokumentace žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce nedoložil smluvní dokumentaci mezi ním a společností PICORENT, a to přestože se jednalo o závazky v řádech stovek tisíc Kč. Žalobce pak nezjišťoval, kdo je skutečným majitelem pronajímaných věcí a zda budou úklidové práce zajištěny společností PICORENT, případně subdodavatelem. Konečně pak žalobce předložil předávací protokoly, které měly stvrzovat převzetí pronajímaných věcí a které byly podepsány jednatelem společnosti PICORENT (Y. M.), avšak tento jednatel zároveň při výslechu uvedl, že u předání zboží nebyl a přepravu zajišťovala společnost Smooth Works. Navíc v případě některých plnění s předmětem pronájem movitých věcí bylo zjištěno, že společnost PICORENT si pronájem movitých věcí objednala u společnosti Smooth Works dříve, než měla objednávku na pronájem tohoto zboží od žalobce, a to ve zcela shodném druhu a počtu kusů. Logický by přitom byl zcela opačný postup, kdy by objednávka od žalobce předcházela objednávce společnosti PICORENT u společnosti Smooth Works.
42. K okolnostem, týkajícím se účetní závěrky žalovaný odkázal na skutečnost, že si žalobce nemohl ověřit finanční, případně další údaje o ekonomické činnosti společnosti PICORENT v obchodním rejstříku, neboť tato společnost vznikla v roce 2013 a za rok 2013 do obchodního rejstříku nevložila účetní závěrku. Žalobce si pak tyto skutečnosti neověřil jinak, když smluvní spolupráci navázal na základě referencí od jiného subdodavatele, které však nedoložil. Společnost PICORENT sídlí na virtuální adrese a nemá provozovnu. Přestože pak jednatel společnosti PICORENT uvedl, že úklidové práce poskytoval z části vlastními zaměstnanci, mzdové náklady ve výkazu zisku a ztráty za rok 2014 nevykázal. Žalobce si tak nepočínal dostatečně obezřetně.
43. Na základě shora uvedeného má soud za to, že v projednávaném případě byly prokázány objektivní okolnosti, které vykazují jednak znaky nestandardnosti transakcí, do kterých byl žalobce a jeho bezprostřední dodavatel zapojen (např. platby faktur po splatnosti,

platby v hotovosti namísto sjednaného způsobu úhrady bankovním převodem, bezprostřední návaznost plateb) a rovněž neopatrné jednání (např. neexistence smluvní dokumentace, neprověření smluvního partnera), které se neslučuje se zásadou obezřetnosti v obchodních vztazích. Na základě těchto skutečností soud přisvědčil tvrzení žalovaného, že žalobce o daňovém podvodu věděl nebo vědět mohl.

44. V této souvislosti soud rovněž uvádí, že žalobce se v podané žalobě omezil na pouhá obecná konstatování, že v daňovém řízení prokazoval a tvrdil skutečnosti, že z jemu dostupných a zjištěných informací nevyplývá jakákoliv obava, že by se mohlo jednat o podvodné jednání. Na podporu svých tvrzení však neuvedl žádné konkrétní skutečnosti a zjištění žalovaného tak nevyvrátil.
45. Soud pak má ve shodě s žalovaným za to, že žalobce nepřijal veškerá opatření, která od něj mohla být rozumně vyžadována, aby zajistil, že přijetí plnění nepovede k účasti na podvodu. Výše uvedené vyplývá ze skutečnosti, že žalobce se při výběru smluvního partnera - společnosti PICORENT řídil doporučením subdodavatele. Tohoto subdodavatele však v průběhu daňového řízení, případně v podané žalobě nikterak neoznačil a nelze tak tvrzení žalobce ověřit. Ke spolupráci se společností PICORENT přistoupil bez toho, aniž by si doporučení subdodavatele prověřil, tj. minimálně zjistil, zda lze tuto společnost nalézt na adrese svého sídla, zda má internetové stránky, které jsou u společností nabízející úklidové služby a pronájem věcí obvyklé, nebo zda tato společnost má odpovídající zázemí (např. existenci skladů, což je pro subjekty zabývající se pronájmem zboží typické), umožňující jí řádné poskytnutí smlouvených služeb. Zároveň bez ohledu na výši realizovaných obchodů, která překračovala sto tisíc Kč, nebyl smluvní vztah upraven písemně. Ohledně převzetí movitých věcí a úklidových prací a jeho průběhu pak z vyjádření Y. M. vyplývají zásadní pochybnosti. Toto jednání nelze označit za prozíravé. Žalobce si ani neověřil, kdo je skutečným majitelem pronajímaných věcí, přestože se jedná o skutečnost, která z hlediska pronájmu věcí může mít zásadní význam. Na základě výše uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žalobce nepřijal veškerá opatření, která od něj mohla být rozumně vyžadována, aby zajistil, že přijetí plnění nepovede k účasti na daňovém podvodu. Kdyby tomu tak bylo, pak by žalobce bez ohledu na doporučení prověřil smluvního partnera alespoň, co se týče sídla této společnosti a možnosti dodat požadované plnění. Stejně tak by žalobce s ohledem na výši realizovaných obchodů trval na písemné smlouvě, případně objednávce, včetně akceptace a řádném písemném stvrzení převzetí plnění. Zároveň by si zjistil, kdo je skutečným majitelem pronajímaných věcí. Tyto požadavky jsou v obchodních vztazích zcela běžné. Z uvedených důvodů nelze na žalobce nahlížet jako na osobu jednající v obchodním styku obezřetně, respektive dostatečně rozumně.
46. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti má soud za to, že žalovaný v projednávaném případě prokázal existenci daňového podvodu a rovněž i existenci objektivních skutečností, ze kterých vyplývá, že žalobce o daňovém podvodu věděl nebo vědět měl.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

47. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
48. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 24. února 2021

Milan Tauber
předseda senátu